

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΙΤΣΑΚΗΣ
Επίμονο Ελάχιστο

Πρωτίστως επιχειρώ να φτιάξω πολύτιμα αντικείμενα για να τα έχω στην κατοχή μου. Λατρεύω την πολυτιμότητα της άρτιας επεξεργασμένης ύλης. Ταυτόχρονα –ίσως και πιο πριν– θέλω να μεταδώσω κάποια έννοια εικονίζοντάς την: σχόλιο ή ιδέα που θέλω με αποφασιστικότητα να προπαγανδίσω. Η διαδικασία είναι χειρουργική, ορθολογική και συνεπής, χωρίς παρέκκλιση από την αυστηρή προσωπική, «κομματική γραμμή». Μια τέτοια διάταξη των υλικών, έτσι ώστε να επιτευχθεί η επιθυμητή πολυτιμότητα και καθαρότητα, εξυπηρετεί στο μέγιστο την απρόσκοπτη μετάδοση του μηνύματος. Μια ελάχιστη σε μέγεθος εικόνα επαρκεί.

Η αποτυχία του εγχειρήματος είναι στατιστικά πιθανότερη. Επιτυχία θα είναι η αφομοίωση εκφοράς και νοήματος: να επικαλύπτονται σε βαθμό που δεν ξεχωρίζουν. Μπορεί να εκτιμηθεί η άρτια ζωγραφική υλικότητα με σκόπιμη ή ακούσια παράκαμψη της ιδέας, που πάντα υπάρχει, ή το μήνυμα να γίνεται αντιληπτό χωρίς το παραμικρό ενδιαφέρον για την κοπιαστική εικονοποίηση του. Δεν πρόκειται για Ποίηση, αλλά για έμμετρο δοκίμιο, ενίοτε καυστικό και χιουμοριστικό. Αυτό που λέμε συναίσθημα και έμπνευση, ας αναζητηθεί στον φυγόκεντρο εναγκαλισμό υπολογισμένης στρατηγικής και τυχαιότητας. Η τύχη ως αναπόφευκτη συνθήκη όταν ανακατεύεις πράγματα ή η χρήση τυχαίων συμβάντων για να εμπλουτιστεί μια αφήγηση.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΙΤΣΑΚΗΣ
Persistent Minimum

I'm primarily concerned with making precious objects that I can have in my possession. I love the preciousness of skilfully-processed materials. At the same time – or, perhaps, a little earlier – I want to convey a meaning by depicting it: a comment or an idea I am determined to propagandise. The process is surgical, rational and consistent; it never strays from the strict, personal "party line". Such a configuration of materials, that achieves the desired preciousness and purity, has the maximum potential to serve the clear transmission of the message. The smallest of images will suffice. Failure of this attempt is statistically more likely. Success would be the assimilation of delivery and meaning: that they overlap to the point where they become indistinguishable. That the masterful corporeality of painting may be appreciated, by circumventing, either intentionally or by accident, the ever-present concept, or that the message may be understood without any interest in its painstaking depiction. This is not Poetry, but an essay in verse, at times caustic and humorous. What we call emotion and inspiration should be sought in the centrifugal embrace of calculated strategy and randomness. Luck as an inevitable condition when you mix things up, or the use of random incidents to enrich a narrative.

Η Τσιγγάνα Καλόγρια (από τον Φεντερίκο Γκαρθία Λόρκα), 2011, ακρυλικό σε χαρτόνι, 25,5 × 20,5 εκ.
The Gypsy Nun (After Federico García Lorca), 2011, acrylic on cardboard, 25.5 × 20.5 cm

ΕΞΩΦΥΛΛΟ
Francesco Morosini, 2012, λάδι σε καμβά, 33 × 21 εκ.
Francesco Morosini, 2012, oil on canvas, 33 × 21 cm

ΙΔΡΥΜΑ
Η άλλη
Αρκαδία

The other
Arcadia
FOUNDATION

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΙΤΣΑΚΗΣ. Επίμονο Ελάχιστο
Επιμέλεια έκθεσης: Μάχη Πεσματζόγλου

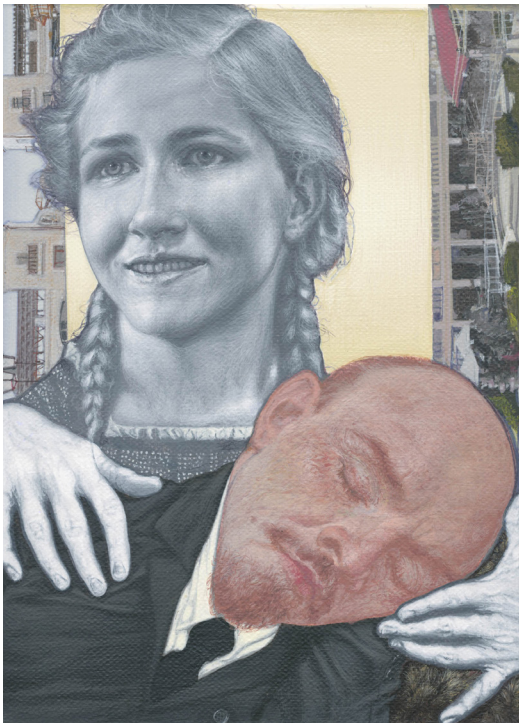
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΙΤΣΑΚΗΣ. Persistent Minimum
Curator: Machi Pesmatzoglou

Έργα από τη Συλλογή Σωτήρη Φέλιου
Works from The Sotiris Felios Collection

Διάρκεια έκθεσης | Duration
12.10.2019 - 16.11.2019

Χορηγός: Ίδρυμα Η άλλη Αρκαδία

Η Παρηγοριά, 2017, ακρυλικό σε καμβά, 24 x 18 εκ.
The Solace, 2017, acrylic on canvas, 24 x 18 cm

Man Gave Names to all the Animals, 2018, ακρυλικό σε καμβά, 30 x 50 εκ.
Man Gave Names to all the Animals, 2018, acrylics on canvas, 30 x 50 cm

ΣΩΤΗΡΗΣ ΦΕΛΙΟΣ

Μια μικρή ιστορία Για τον Μανώλη

Η ομορφιά, η απόλαυση, οι δεξιότητες στα έργα του Μανώλη Μπιτσάκη με κάνουν –ελπίζω να κάνουν όλους όσοι βλέπουν τη ζωγραφική του (...αλλά και τα λίγα γλυπτά του)– να μην αποδέχομαι οιονδήποτε «νόμο» της ασκήμιας.

Ψάχνω να βρω ποια είναι η ζωγραφική σοφία του και πάντοτε στέκομαι στην ιδέα της ισορροπίας μέσα σε μία γαλήνη, που μπορεί να είναι και δείκτες του πνευματικού του κόσμου. Αλλά και της μεταφοράς. Σαν να ανασυνθέτει μύθους.

Δεν ξέρω. Έτσι νομίζω.

Τα όσα καθαρά ζωγραφίζει είναι φανερό πως είναι και μνήμες του, αλλά και το «θέατρο του νου» του.

Αντίστοιχα, ας δοκιμάσουμε κι εμείς να δούμε τη ζωγραφική του με το «θέατρο του δικού μας νου», γιατί μπροστά μας έχουμε έναν «κατασκευασμένο ως πιστευτό» κόσμο.

SOTIRIS FELIOS

A short story For Manolis

The beauty, the pleasure, the skills inherent in the work of Manolis Bitsakis make me – and everyone, I hope, who is exposed to his painting (... and his few scul-p-tures) – reject every “law” of ugliness.

I seek the wisdom in his work, and I always come back to the idea of balance within a sort of serenity, which may well be indicative of his spiritual world. And of meta-phor. Like he’s reconstructing myths, perhaps.

I don’t know. That’s what I think.

It is obvious that what he paints is both his memories and the “theatre of his mind”.

On our part, then, let us try to look at his painting through the “theatre” of our own minds, because what we have before us is a world constructed to be believed.

Πειραματισμός, 2017, ακρυλικό σε καμβά, 24 x 18 εκ.
Experimentation, 2017, acrylic on canvas, 24 x 18 cm

ΜΑΧΗ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

Cabinets de Curiosités

Ο Εμμανουήλ Μπιτσάκης κατασκευάζει cabinet de curiosités. Σταχυολογεί όπως οι πρώιμοι εκείνοι συλλέκτες του 16ου αι. ετερόκλητα στοιχεία από την ιστορία της τέχνης και την τρέχουσα εικονογραφία, τα εντάσσει και τα ταξινομεί σε οργανικά, συμπυκνωμένα, σύνθετα, δομημένα σύμπαντα, που αφηγούνται με αιχμηρότητα αυτοεκπληρούμενες και ταυτόχρονα αυτοαναρριούμενες ιστορίες. Μερικές φορές στις ιστορίες παρεισφρεί ο ίδιος, υποδουόμενος στη θεατρική σκηνή των έργων του αναπάντεχους ρόλους -π.χ. ως μοναχική ή ως μάρτυρας. Τα αιρετικά, πληθωρικά έργα του, ασφυκτικά γεμάτα από εικονοκλαστικά μοτίβα, προκαλούν παραξένισμα και προσκαλούν τον θεατή στην αποκρυπτογράφηση της ανατρεπτικής νοηματοδότησής τους.

MACHI PESMATZOGLU

Cabinets of Curiosities

Emmanouil Bitsakis creates cabinets of curiosities. As did the early collectors of the 16th century, he collects and arranges dissimilar elements from the history of art and current iconography, then incorporates and sorts them into organic, complexly structured universes, which sharply tell of self-fulfilling and at the same time self-negating stories. Sometimes he creeps into the stories himself, impersonating unexpected characters on the theatrical stage. i.e. a nun, or a martyr. His heretic and plethoric works, asphyxiatingly full of iconoclastic motifs, create a spellbind and invite the viewer to decipher their controversial signification.